

Till Hjalmar Branting

Du gamle Branting vår politiker
Som svänger klasskampens tunga svärd
I denna snöda och ulla värld
Men aldrig fanan den röda sviker
Du talar mycket ibland som blånker
Hör på en gång hvad en annan tänker
Tag mot en krans från "frammansens" salar
Och hör o Branting hvad smillet talar
Den stora strejken jag aldrig glämnar
Och fler än jag der i minnet gämnar
Då du satt stolt som en kung på tron
Och höll nationen på nollpartion
Jag skämtar stundom på rim och meter
Men hatar allt hvad som strejker heter
Jag bugar aldrig för bövelns kungar
Huru ödets åskar i världen ljungar
Och bysarna aldrig till vindens sus
Som blåser ut ifrån Folkets hus.
Du vill ha bort både Gud och kyrka
Och finns det någon som vi bär dyrka
Så skall han sökas i Folkets hus
Der Branting skiner som världens ljus
Du ropar ve öfver kassakvällen

Men dansa sjelf kring den "gyltne halpen"
För "mammansvagnen" du villigt stietar
I lifvets backe som hvar man vet
Den röda färgen du flitigt smietar
För tidens frågor, hvi går du det?
För jämlikheten du demonstrerar
Men sjelf du föbeln som kung regerar
Du talar vackert om broderskap
Men sitta sjelf i ett rikt gemak
Kär nödens barn vid din tröskel tigger
Och höga i trasa på gatan ligga
Med himlakvalfvät till kammartak
Den skåna frihet hvaram du talar
Den komma nog först i Tutos salar
Kär som vi stulet på lifvets bana
Och doden sänker den röda farna
Der ventar frihet och jämlikhet
Som ej af tidernas vextling vet
Der sprängas valdets och bödens band
Ut af den "mägtiges" starka hand
Da flödar bagarn, den trädets dansen
Der gränskar lagern i ärekanssen
Som ventar oss ifrån jordens dalar
Till "gudafesten" i Tutos salar
Der inga trashankar man man ser
Der "mammansvagnen" ej suttar mer
Der hjälpmadamen och tiggerungen

För dricka broskat med gudakungen
I detta härliga land min broder
Der Tutos hand svänger statens roder
Der bli vi nog "demokrater" alla
Hur gjernt här våra lotter falla
Da skall jag dricka vid grafvens dörr
Din skat o Branting men inte för
Tag mot den beloning jag här dig bringar
Du här hur härligt min sång den klingar
Och bli det blott lite brojd i tonen
Jag stiger snart upp på skaldetränet
Jag får som du ett berämligt namn
Och sjunker salig i lyckans famn.
Dit stora smil jag högt skall vörda
Men kan du lätta nationens böda
La "streckbacillerna" dö på jorden
Och vi får mat på de tamma borden
Da bli du hård för en "bussig kvanting"
Du gamle fiffige Hyalmar Branting
Och jag den ringaste bland poeter
Ditt lof skall sjungas på rim och meter
Och när du kryssar en tidens väg
Med stötra segel, och stötra tag
Min tar skall fukta den gröna kullen
Da du förbleknar en gång i mulen
Hur resan ser går på det rullande klot
Om vinden är med eller vinden är mot
Om flaggan är hvit eller flaggan är röd
Det står ej ditt levn ser du en gång är dod.

Till Stadsfiskal Stendahl

Jag har som man ser bestigit Sammarer, jag står på
höjden af mitt skalderykte, och representerar den
så kallade högen i politiken. Det är rätt modosamt
att bestiga de höge gudars helgade mark, Hoppos
att H:n Stadsfiskalen belånar mina ansträngning-
ar med några kronor, de kunna lemnas åt Riks-
dagoman H:n Ulrik Leander ledamot af
andra kammarer. Jag skall icke försumma att
hemta dem, Svart går jag mig osynlig för alltid,
Nationsen må klada sig i sack och aska! Kommer
sannolikt att lyckliggöra den stora republiken med
mitt lysande smil. Skall icke glämma gamla
Sverige för det, det stora talangerna ha framtiden
för sig i Amerika, de små, de visna i glansens
era. Det beror på om jag skall förhålliga mina faders
land i dikten, när jag en gång på allvar låter mitt
lys lysa öfver menokligheten, att inte H:n Stad-
fiskalen skall bli blygländ, det garanterar mina
stora namn inom författarverlden för.

Ödmjukast

Carl Albert Broberg